

Salmer: Lem 9.00 235 – Verdens igenfødsel – Piae cantiones, 218 – Krist stod op af døde – Førreformatørisk melodi, 248 – Med thomaskravet står vi her – på Alt hvad som fuglevinger fik,
721 Frydeligt – Carl Nielsen

Lihme 10.30 235 – Verdens igenfødsel – Piae cantiones, 218 – Krist stod op af døde – Førreformatørisk melodi, 248 – Med thomaskravet står vi her – på Alt hvad som fuglevinger fik, 249 – Hvad er det at møde den opstandne, Nadver: 241.5 Ja, han er her Guddoms-manden, 721 Frydeligt – Carl Nielsen

Tekster: *Es 43,10-12, ApG 2,22-28, Joh 21,15-19*

”Per, elsker du mig?”

Jeg har en kusine, der er halv snes år ældre end mig, og da jeg var sådan 7 – 8 år gammel fik hun en kæreste. Jeg var i sommerhus sammen med hende og hendes kæreste og resten af hendes familie, og

det eneste jeg kan huske fra den ferie er, at min kusine mindst 20 gange spurgte Per, om han elskede hende. Det syntes jeg var ret fjollet den gang. Siden blev jeg selv forelsket, og hver gang det skete, oplevede jeg, at jeg pludselig forstod, hvorfor min kusine

skulle have kærligheden bekræftet: den stadige nagende uro for, om den anden nu også havde plads til én i sit liv, eller hun havde nok i sit eget. Nok i sig selv!

Når man er forelsket, har man jo udleveret sig selv, lagt sig selv i en andens hænder. Så kan man godt blive lidt bekymret over, om den anden nu pludselig giver slip og lader en falde.

Mon ikke, der er nogle, der har tænkt, når de i dagens evangelium hørte, Jesus spørge ikke en eller to, men tre gange om Simon elskede ham, at det dog var ejendommeligt at Vorherre skulle være så tungnem, at han måtte have det gentaget så mange gange?

Nu er der jo det særlige ved det, at Simon Peter tidligere havde fornægtet Jesus tre gange, så ved at spørge tre gange om Simon elsker ham trækker Jesus så at sige fornægtelsen tilbage. Hvis man lader dét være hele forklaringen på Jesu tre gange gentagne spørgsmål, så er det Peter den der en udsatte og usikre og Jesus, der har alt på det tørre. Men man kunne jo også prøve at vende det hele om. Det er faktisk godt at vende ting om. Jeg har et billede, jeg er kommet til at vende på hovedet, og det er langt bedre på den måde end når det vender rigtigt.

Man kunne jo prøve at tage Jesus på ordet. Sådan at når han bliver ved at spørge om det samme, så er det fordi han er fuld af uro. Den uro vi også kender, når vi er ude af os selv af kærlighed til en anden. Prøver vi at tage ikke bare Jesus, men også Johannes og Paulus med for den sags skyld, på ordet, så er det sådan det er: I begyndelsen var Ordet hos Gud. Sådan begynder Johannes sit evangelium. Ordet var opfyldt af lys. Men ordet gik ind i mørket, ordet blev menneske, for at sprede lys i det mørke, der sænker sig over os mennesker.

Ordet gav slip på alt herligt og stort og vidunderligt for at blive en af os i Jesus fra Nazareth. I Jesus havde Gud forladt sin himmel for at være sammen med os. Ligesom når en pige forlader veninderne på et varmt og hyggeligt værelse med bløde puder og stearinlys og varm te for at sidde og holde en genert ung mad i hånden på en kold bænk i regnvej. Eller når en gut svigter sin fodboldtræning og ikke har tid til at drikke øl med vennerne, fordi han skal vandre time ud og time ind frem og tilbage på en villavej for om muligt at få et glimt af den elskede, som måske og måske ikke ved, at hun er det.

Som sagt: Paulus skriver det faktisk også:

Han, som havde Guds skikkelse,
regnede det ikke for et rov
at være lige med Gud,
v7 men gav afkald på det,
tog en tjeners skikkelse på
og blev mennesker lig;
og da han var trådt frem som et menneske,
v8 ydmygede han sig
og blev lydige indtil døden,
ja, døden på et kors.

Jeg tror vi let kommer til at tale for overfladisk om Gud. Som om, det var en smal sag at blive menneske. Ja, ja, tænker vi: Gud kan alt, så kunne vel også nemt blive menneske, Og det var ingen sag for ham at dø på korset, når han vidste, at han skulle hjem til sin himmel bagefter.

Men det er en dårlig måde at tale om Gud på, en måde der ikke tager Gud alvorligt! Det er ikke sådan, Biblen taler om Gud. Ifølge Biblen sætter Gud sig selv på spil ved at lade verden blive til. Læser vi Biblen, så er det ikke sådan at Gud sad i sin lysende, liflige himmel og tænkte: "Jeg kunne da for resten også skabe en verden, nu jeg ikke har andet at lave!" Nej, i begyndelsen var alt

tomhed og øde, der var bare et mægtigt dyb fyldt vand, men Guds ånd svævede over vandene. Tomhed, øde, mørke, vand. Det var, hvad der var. Men Gud begyndte at skabe virkeligheden, og dét fyldte ham med glæde! Og Gud skabte et væsen, der lignede ham selv, mennesket. Og biblen fortæller, hvordan skabelsen af dette væsen fyldte Gud med kærlighed. Og så skildrer Biblen ellers Gud som lige så rasende forelsket, lige så vanvittigt jaloux og ligeså dødsforagtende modig som en ung mand eller kvinde, der endelig møder den, der fylder deres hjerte med glæde, og som de er ved at gå til af uro for at miste:

Herren sagde til mig: »Gå igen hen og elsk en kvinde, som er en anden mands elskerinde, og som begår ægteskabsbrud. Sådan elsker Herren israelitterne, skønt de vender sig til andre guder og elsker rosinkager.« Hos. 3.1

eller:

Kan du ikke se, hvad de gør i Judas byer og Jerusalems gader? v18 Børnene samler brænde, fædrene tænder ild og kvinderne ælter dej, så de kan lave offerkager til Himmeldronningen og udgyde drikofre for andre guder og krænke mig. v19 Men er det mig, de krænker? siger Herren. Nej, det er sig selv, og de skal komme til at rødme af skam. v20 Derfor siger Gud Herren: Min vrede og harme skal vælde frem mod dette sted, mod mennesker og dyr, mod markens træer og jordens frugt; den skal brænde og ikke slukkes. Jer. 7.17ff

eller:

Jeg vil kæmpe mod dem, der kæmper mod dig,
og dine sønner vil jeg frelse.

v26 Jeg lader dine undertrykkere æde deres eget kød,
de skal beruse sig i deres eget blod som i most.

Så skal alle mennesker erkende,
at jeg, Herren, frelser dig,
Jakobs Mægtige løskøber dig. Es. 49.25ff

Det er vor store lykke, at Gud ikke er en ligevægtig selvsikker Gud, der sidder trygt og godt i sin evighed med sit på det tørre. Det er vort store held, at Gud elsker os med en evigt urolig, nagende lidenskab, der hele tiden må bekræftes, for det er vores pant på, at han ikke slipper os. Men bliver ved og ved og ved og ved at kalde på vores kærlighed, tigge om vores kærlighed, spørge om vores kærlighed.

Simon, elsker du mig?

Per, elsker du mig?

For resten er min kusine gift med Per den dag i dag, og de elsker vist stadig hinanden!

Amen.